

a többes szám első személyű magány
nyújtózik a térben. Omlik az éjjel,
minden lélegzeted egy-egy katéter
a finomra csiszolt sziklafolt falán.
Kitárulkozva is rejtve maradsz már
bennem, ontológiád sem hagyod kint.
Bár *sebed a világ*, mégis maradnál.

Ringva az univerzumnyi fölényen
fölénk feszült didergő csillagok, mint
perecek, domborodnak a sötétben.

KOCSIS GÁBOR

Berzsenyis üdvözet

ZALÁN TIBORHOZ

Királyi szél előtt mi bátran állhatunk.
Ha zúg, aligha fúj halotti dalt nekünk.
Időzhet életünk, a tél odébb, az ősz
kitárja ajtaját, miránk ezüstje száll.

Lugas, fa, őszi táj szüretre invitál,
Nap úz honába dért, a lét csupa remény.
Közelben új barát utat talál felénk,
az őszirózsa még szemünknek ont ki díszet.

Hegyormok átka még nem úr jövőnk ölén.
Vacogni nincs okunk, egész valónk erő.
Nem égnek áldozunk, a földi jó miénk,
borunk kiisszuk itt, igéz e napvilág.

A kasfa mézelő, öröme kész a könny.
Mi old vagy összefűz, a kéz mozogni rest,
ne tépje szét korán bogát a lét fonál.
Akarjuk élni azt amit szeretni kell.

Birokra kelni hív a férfivágy megint,
vetélkedés zaján fülünk tanítható.
Szavunk a csöndön át kiáltja énekét,
hajónkra Léthe most hiába vár, vagyunk!